

Üks kõigi ja kõik ühe eest

Lugupeetud õpilased ja õpetajad!

“Tere, minu nimi on Nastja!” oli arvatavasti minu esimene eestikeelne lause. Need sõnad on salvestatud vanadele kassetidele, mida me vahetevahel perega ikka vaatame ja naerame mu naljaka aktsendi üle.

Ma arvan, et paljud oleksid minuga nõus, kui ma väidaks, et üles kasvada kahe keele vahel pole alati meeldiv. Puudub kuuluvustunne, kuid iga inimlaps soovib tunda, et ta kuulub kuskile ja on väärtustatud. Tundub, nagu hüppaks kogu aeg ühest maailmast teise, kuid kõik, mida väike hing ihkab, on leida oma paik, kus on kõige soojem olla, kus on kõik sarnane ja tuttav, koht, kus teistega üheskoos saab tunda ennast tervikuna. Tõde on see, et ükski inimene, olgu laps, nooruk või täiskasvanu, ei tohiks vaevata sellise probleemiga oma pead.

“So isamaa, so usk, so rahvas
kas tunned kuskil kallimat?
Kas tead sõna, mis veel tungi'
võib südamesse kangemalt?”

Vesteldes oma vanavanematega, olen ma aru saanud, et nende silmis on meie rahvas ikka veel jaotatud punaseks ja siniseks. Loodan, et me suudame neile tõestada, et oleme võrdsed ja üksteise vastu heatahtlikud ning ei kulutaks selle peale veel ühte sajandit.

Vaata oma kõrvale – näed, seal seisab poiss, ta küll ei räägi sinu keelt, kuid naeratus on suul, ulata talle käsi! Vaata oma kõrvale – seal seisab tüdruk, ta ei näe pilve peal vanameest, kuid lahkelt tervitab sind nähes, ulata talle käsi!

Küll on kerge vihata, kuid armastus on see, mis hoiab. Hoiab meie riiki koos. Aitab meil pürgida paremuse poole. Teeb meie silmad lahti ja näitab, kui ilus ja hea on olla me kodumaal. Siis on me kõigi sisse tunginud tükike Eestit ja seal sügaval hinges ta püsima jääb. Ning kui saatust viib meid kaugele välismaale, on me sees alati väike hääl, mis kutsub meid koju tagasi. Tuletab meelde, kus tegime esimesi samme, ütlesime esimesi sõnu, tegime rohelise muru peal esimesi tempe, lasime kuuldavale esimesed rõõmuhõisked, valasime esimesed pisarad.

Kui vaadata sõna “riik” definitsiooni, leiame, et see tähendab “territooriumi, millel on kehtestatud ühtne õiguskord”, kuid minu arust ainuüksi sellest ei piisa. Riigi teeb riigiks see, kui selles elav rahvas on kokkuhoidev, abivalmis, respektiiv üksteise vastu, kui rahvas elab kuulsa lause järgi “Üks kõigi ja kõik ühe eest!”. Eesti on riik, seetõttu ma siiralt palun teid, käitugem, nagu see olekski seda.

Aitäh kuulamast ning ilusat vabariigi aastapäeva!

Anastasia Nevski, 10.H õpilane